

Deism

Publicerad: 14 November 2011

Under början av det sjuttonde århundradet när avståndet mellan vetenskaplig och biblisk sanning växte sig allt större stod filosofer som Edward Herbert (1583–1648) och Voltaire (1694–1778) fast vid en filosofi kallad deism.

De trodde på Gud och moral, likväl som en "naturlig religion" möjlig för människan att finna genom egen slutledning. Följaktligen tonade de ned betydelsen av uppenbarelse och vad kyrkan lärde.

En nyckelfaktor, vilket vi kommer att diskutera senare, var att dessa lärde inte kunde förneka de rationella bevisen för Skaparens existens, och således nödgades de till att utgå från denna premiss. Men på grund av deras missnöje med vad kyrkan lärde kom de till slutsatsen att sanningen om detta liv nås genom människans egna slutledningar, utan behov av uppenbarelse från Gud. Kan människan komma fram till sanningen på egen hand behövs inte längre uppenbarelsen från Gud.

De menade att Gud inte hade någon ytterligare roll att spela i denna värld; likt en urmakare som konstruerar en klocka för att därefter luta sig tillbaka och låta uret fungera på egen hand utan ingrepp.

Enligt detta synsätt har Skaparen lämnat människan till att själv bestämma hur hon vill leva i denna väldiga skapelse. Utan att känna till den bakomliggande filosofiska läran har detta kanske blivit det sätt som de flesta människor lever idag när de inte ser något behov av att vända sig till Gud för att lära sig hur livet i denna värld skall levas.

Som en politisk ideologi, i form av sekulärism, är detta den idag dominerande idéläran [1]Som så ofta är fallet, har ideologier och filosofier utvecklats i delar av världen under särskilda omständigheter som gällde just på den platsen och därefter utvecklas till allmänna ... Fortsätt läsa.

Denna lära motsäger ett av Guds attribut, att Han är Barmhärtig och Nåderik gentemot Hans tjänare, att människan inte skall tro att hon har lämnats utan vägledning och att det inte finns något syfte sammanknutet med Gud i skapandet av henne.

Islam förnekar inte att människan har begåvats med en förmåga till att resonera likväl som naturliga instinkter. Många vetenskapsmän, inklusive de filosofer som nämnts ovan, kan inte förneka de tecken som pekar på Skaparens existens och följaktligen har de också helhjärtat accepterat att det finns en Skapare. Under mänsklighetens historia har denna tanke inte utgjort ett problem, vilket i Koranen uttrycks på följande vis:

Sändebuden sade: Kan någon tvivla på att Gud [finns], himlarnas och jordens Skapare? Han kallar er för att ge er förlåtelse för era synder och ge er anstånd till en [av Honom] fastställd dag. [Men] de svarade: 'Ni är bara dödliga människor som vi som vill hindra oss från att dyrka vad våra förfäder dyrkade. Låt oss då få ett klart bevis [för att ni har sänts av Gud].' [2]Koranen 14:10

Problemet är att de varken har en korrekt kunskap om Gud eller tillgång till den sanna och beva-

rade uppenbarelsen från Honom. Detta framhäver vikten av att inse vilken den rätta vägen till kunskap om Gud är.

Enligt islam har Gud skapat människan med en medfödd förmåga till att inse att Han är Skaparen och Gud. Profeten Muhammad (över honom vare Guds frid och välsignelser har sagt): "Varje barn föds i fitrah [den ursprungliga tron]." [3]al-Bukhari och Muslim Med andra ord föds varje barn med en instinkt till att tro på Sanningen och med en förmåga till att inse Guds existens.

Innerst inne har alla en uppfattning om Gud; filosofer likväl som gemene man. Det finns knappt någon som är beredd att vända sitt grundläggande syfte i att vara skapad ryggen ty inom varje människa finns en längtan efter att komma Skaparen nära, Han som har välsignat henne med hennes existens. Detta är en naturlig dragelse som varje levande själ känner.

Det finns ytterligare en detalj som är värd att notera om Gud, den Skapande Guden som är åtskild från Hans skapelse, och det är att människans begränsade intellekt inte till fullo kan förnimma Honom; varken genom föreställningsförmåga eller genom empiriskt vetande. Vetskap om Gud nås inte genom att filosofera på en tyst avskild plats. För att nå kunskap om Gud, och speciellt ens egen relation till Honom, kan man enbart vända sig till Gud Självt och Hans uppenbarelse. Inget annat väg är framkomlig.

Uppenbarelsen från Gud i Koranen och vad som har nått oss genom profeten Muhammad ger oss en tydlig bild av Gud. Den skingrar alla tvivel om Hans existens, omnipotens och allvetande, och den besvarar alla frågor om hur man skall förhålla sig till Honom, den Allsmäktige. Därutöver har Gud genom Hans nåd givit oss utförlig information om Honom Självt genom Hans namn och egenskaper, så att Han verkligen kan bli den älskade, det enda objektet för dyrkan och den huvudsakliga källan till inspiration i detta liv.

Källor:

Jamāl al-Din M. Zarabozo, What is Islam. www.islamhouse.com

Muhammed Knut Bernström (2000), Koranens budskap. Simrishamn: Proprius.

Fotnoter:[+]

Fotnoter:

↑1 Som så ofta är fallet, har ideologier och filosofier utvecklats i delar av världen under särskilda omständigheter som gällde just på den platsen och därefter utvecklas till allmänna ideologier. Exempel på detta är sprickan mellan vetenskapliga fakta och kyrkans läror som förekommit i kristendomen men som till dags dato inte har utgjort ett problem i den islamiska världen. De argument som dessa filosofer stödde sig på i deras inställning gentemot Guds uppenbarelse är begränsade till den uppenbarelse som de var bekanta med, Bibeln. Deras argument faller när uppenbarelsen är i harmoni med vetenskap, vilket Koranen är. Möjligen – vilket bara Gud kan veta – hade dessa filosofer kommit till andra slutsatser om de kommit i kontakt med Koranen istället för Bibeln.

↑2 Koranen 14:10

↑3 al-Bukhari och Muslim